

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

София, 20 януари 1998 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Живко Сталев

Членове: Асен Манов

Цанко Хаджистойчев

Станислав Димитров

Неделчо Беров

Димитър Гочев

Стефанка Стоянова

Тодор Тодоров

Георги Марков

Маргарита Златарева

при участието на секретар-протоколиста Енита Еникова, в закрито заседание, проведено днес, разгледа докладваното от съдията Цанко Хаджистойчев конституционно дело № 18/1997 г.

С определение от 9 декември 1997 г. Конституционният съд допусна за разглеждане по същество предявеното на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията искане на главния прокурор за установяване на противоконституционност на чл. 47в от Закона за пенсиите (ДВ, бр. 22 от 15 март 1996 г.), както и на предишната редакция на тази разпоредба (ДВ, бр. 52 от 26 юни 1992 г.). Със същото определение съдът конституира заинтересуваните страни и им даде възможност за писмени становища, а на сезиращия орган - да представи допълнителни становища в подкрепа на искането.

В допълнителното си становище, постъпило на 23 декември 1997 г., главният прокурор моли да се съобрази, че разпоредбата на чл. 47в ЗП, освен на посочените в искането текстове на Конституцията, противоречи и на "ратифицирани от нашата страна международни договори, съставляващи част от вътрешното ни право (чл. 5, ал. 4 от Конституцията РБ)". Посочват се чл. 25, т. 1, изр. второ от Всеобщата декларация за правата на човека (1948 г.), както и чл. 5, т. 1 и чл. 9 от Международния пакт за икономическите, социалните и културните права (1966 г.).

По същество това представлява друго, ново искане, отделно от направеното и допуснатото с определението от 9 декември 1997 г. по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията. Поискано е да се установи несъответствие на разпоредбата на чл. 47в ЗП с международни договори, по които България е страна. Конституционният съд е сезиран да упражни правомощие по чл. 149, ал. 1, т. 4 от Конституцията.

Всеобщата декларация за правата на човека е международен акт, приет с резолюция от Общото събрание на ООН. Тя е призвана да служи като "обща мяра, към постигането на която да се стремят всички народи и всички държави" в осъществяването на посочените в нея права и свободи. Съдът не споделя разбирания за приравняването ѝ на международен договор, изразени инцидентно в някои решения (№ 7/92 г., 15/92 г., 1/93 г.) Декларацията не е международен договор, по който България е страна.

Съдът не обсъжда, дали вписаните в разглеждания акт права не трябва да бъдат третираны като обичайни, общопризнати норми на международното право. Този въпрос в случая е нерелевантен, защото се иска установяване на несъответствие с международни договори. Сезиране за произнасяне за съответствие на чл. 47в с общопризнати норми на международното право няма.

По тези съображения Конституционният съд намира, че предявеното искане по отношение на Всеобщата декларация за правата на човека не

подлежи на разглеждане. В останалата част искането е допустимо и следва да бъде съобщено на заинтересуваните страни за да вземат становище.

Ето защо на основание чл. 149, ал. 1, т. 4 от Конституцията и чл. 19, ал. 1 ЗКС, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

Допуска постъпилото на 23 декември 1997 г. искане на главния прокурор за установяване на несъответствие на чл. 47в от Закона за пенсиите с чл. 5, т. 1 и чл. 9 от Международния пакт за икономическите, социалните и културните права за разглеждане по същество, като се разгледа съвместно с искането по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията.

Не допуска искането от 23 декември 1997 г. в останалата част.

На заинтересуваните страни, конституирани е определението от 9 декември 1997 г., да се изпратят преписи от настоящото определение и искането, с уведомление, че могат в 14-дневен срок от получаването да представят писмени становища.

Препис от определението да се изпрати на главния прокурор.

Председател: Живко Сталев